Beste leerkracht,
(als u niet de leerkracht bent van de groepen die de workshop uit het Cultuurtraject zullen krijgen, wilt u deze brief dan doorsturen naar de betreffende leerkracht(en)?)

Onlangs werd de schrijfworkshop **De kast naar Narnia**, van SKVR, bij jullie in de klas gegeven en zijn er veel fantasieverhalen geschreven.

De workshop werkt beter door als er nog iets met de verhalen van de leerlingen wordt gedaan. Waarschijnlijk is hier al in de les iets over gezegd, maar nog even wat mogelijkheden op een rijtje:

- De verhalen en tekeningen afmaken die nog niet af zijn.

- Leerlingen hun verhaal laten voorlezen (voor wie dat nog niet gedaan heeft en het leuk vindt!).

- Voor de fanatieke schrijvers: een vervolgverhaal schrijven. Narnia bestaat tenslotte ook uit een reeks boeken.

- In de les wordt een stuk verhaal voorgelezen. Het gaat over Lucy die een kast ziet staan, erin kruipt en ontdekt dat er een hele wereld achter verborgen ligt. De kinderen schreven hun eigen versie. Het is leuk om een stukje uit het boek verder te lezen, zodat de kinderen horen hoe het oorspronkelijke verhaal verder gaat. **Hieronder staat het fragment**.

- Het hele boek *De wereld achter de kastdeur v*an C. S. Lewis in vertaling van Imme Dros voorlezen aan de klas. Hoe verloopt het hele verhaal? Wat is mooi, spannend, leuk? Wat voor soort personages komen er langs?

- De volledige film kijken. De Kronieken van Narnia: *De leeuw, de heks en de kleerkast* (2005)

Hartelijk dank en hopelijk tot de volgende keer!

Met vriendelijke groet,
Djuna en Liesbeth van SKVR

Fragment pagina 17 - 20

Lucy was nog niet klaar met eten of de faun begon te vertellen. Hij kende prachtige verhalen over het bosleven. Over middernachtelijke dansfeesten waarop de bronnimfen en de boomdryaden kwamen dansen met de faunen. Over lange jachtpartijen achter het witte hert aan, het melkwitte hert dat - als je hem wist te vangen – je wensen zou vervullen. Over feestvieren en schatgraven met de wilde rode dwergen in mijnen en spelonken, diep onder de bosgrond. En over zomers in Narnia, wanneer de bossen groen waren en de oude Silenus op zijn dikke ezel langskwam om een bezoek te

brengen, en soms zelfs de god Bacchus! Ach, dan stroomde er geen water, maar wijn door de beken en bleef het hele bos wekenlang doorfeesten…

‘Niet dat het tegenwoordig ooit nog iets anders is dan altijd maar winter,’ zei hij somber.

Om zichzelf wat op te vrolijken pakte hij een foedraal van zijn bureau, haalde er een wonderlijk fluitje uit – het leek wel van stro - en begon er op te blazen. Wat hij speelde maakte dat Lucy wilde huilen en lachen en dansen en slapen tegelijk.

Uren later kwam ze met een schok tot zichzelf.

‘O, meneer Tumnus,’ riep ze, ‘ik vind het zo verschrikkelijk dat ik u moet onderbreken en deze melodie is juist zo wonderbaarlijk mooi, maar ik moet terug. Ik had maar heel even willen blijven.’

‘Dat gaat nu niet meer,’ zei de faun. Hij legde zijn fluit neer en begon diepbedroefd met zijn hoofd te schudden.

‘Gaat niet meer?’ Lucy sprong op van schrik. ‘Wat bedoelt u daarmee? Ik móét terug! Nu meteen! Ze zullen niet weten wat er met me is en…’ Maar ze onderbrak zichzelf en riep: ‘Meneer Tumnus! Wat is er?’

De bruine ogen van de faun stonden vol dikke tranen die over zijn wangen begonnen te stromen en vanaf de punt van zijn neus naar beneden op het kleed drupten. Hij bedekte zijn gezicht met zijn handen en jammerde het uit.

‘Meneer Tumnus! Meneer Tumnus!’ riep Lucy wanhopig. ‘Niet doen! Niet doen! Wat is er toch? Bent u ziek? Toe, alstublieft meneer Tumnus, vertel me wat er mis is.’

Maar de faun bleef snikken alsof zijn hart zou breken. En zelfs toen Lucy naar hem toeging, haar armen om hem heen sloeg en hem haar zakdoek gaf, kon hij niet meer ophouden. Wel gebruikte hij de zakdoek en wrong hem, telkens als hij te nat werd, met twee handen uit, zodat Lucy midden in een vochtplek kwam te staan.

‘Meneer Tumnus!’ schreeuwde Lucy in zijn oor en ze begon hem door elkaar te schudden. ‘Nu ophouden! Hou op en gauw! Schaamt u zich een beetje, zo’n grote faun als u! Waar huilt u in vredesnaam zo hard om?’

‘O, o, o,’ snikte meneer Tumnus. ‘Omdat ik zo’n slechte faun ben.’

‘Ik vind helemaal niet dat u een slechte faun bent,’ zei Lucy. ‘Ik vind juist dat u een góéde faun bent, de beste faun die ik ooit ben tegengekomen.’

‘O, o, o! Dat zou je niet zeggen als je alles wist,’ jammerde meneer Tumnus. ‘Nee, ik ben een sléchte faun. Ik denk dat er nooit op de hele wereld een nog slechtere, valsere, gemenere faun is geweest.’

‘Maar wat heeft u dan gedaan?’ vroeg Lucy.

‘Mijn oude vader – die daar van het portret boven de haard – zou nooit zoiets gedaan hebben,’ kermde meneer Tumnus.

‘Zoiets als wat?’

‘Als wat ík gedaan heb,’ riep de faun, ‘in dienst gaan bij de Witte Heks. Dat is wat ik heb gedaan! O, o, o! Ik ben een betaalde handlanger van de Witte Heks.’

‘De Witte heks? Wie is dat?’

‘De heks die heel Narnia in haar macht heeft, die heel Narnia onderdrukt! Die maakt dat het hier altijd winter is. Altijd winter en nóóit kerst, denk je dat eens in!’

‘Wat erg!’zei Lucy. ‘Maar waar betaalt ze u dan voor?’

Meneer Tumnus kreunde. ‘Dat is nog het allerergste,’ zei hij. ‘Ik ben haar kinderrover, dat ben ik. Kijk naar me, dochter van Eva! Zou jij kunnen geloven dat ik het soort faun ben dat probeert in het bos een onschuldig kind, dat me nooit iets gedaan heeft, mee te lokken naar mijn grot, waar ik het dan in slaap probeer te krijgen om aan de Witte Heks over te leveren?’

‘Nee,’ zei Lucy. ‘Ik weet zeker dat u nooit zoiets zou doen.’

‘Wel dus,’ huilde de faun.

‘O, nou,’ zei Lucy langzaam (ze wilde eerlijk zijn maar niet al te streng), ‘dat was erg ondeugend van u, meneer Tumnus! Maar u hebt er zo’n spijt van, dat u het vast nooit meer zal doen.’

‘O, dochter van Eva, begrijp je het dan nog niet?’ riep de faun uit. ‘Het is niet iets wat ik héb gedaan. Ik doe het nú.’

Lucy werd wit. ‘Wat bedoelt u?’ vroeg ze.

‘Jíj bent dat kind,’ zei Tumnus.